

2. marts 2005

SMIP Generalforsamling 2005 - Referat

afholdt 2. marts 2005 i Virumhallen

Formanden, Jørgen E. Olsen, bød velkommen og udtrykte glæde ved at se de fremmødte, men beklagede, at snevejret nok havde forhindret mange i at komme. Han fremlagde derefter bestyrelsens forslag til dirigent, Yvonne Schjerlund. Yvonne blev valgt med akklamation. Endvidere foreslog han Alice Gade som referent, og også dette blev vedtaget.

Yvonne takkede for valget og konstaterede, at generalforsamlingen var lovligt varslet.

Derefter gav Yvonne ordet til formanden, Jørgen E. Olsen, der fremlagde bestyrelsens beretning om Sammenslutningens aktiviteter i årets løb.

(Beretningen er gengivet neden for dette referat).

Dirigenten gav derefter ordet til kassereren, Aksel Olsen, der fremlagde regnskabet, som var udsendt sammen med indkaldelsen til generalforsamlingen. Der var ingen indvendinger til regnskabet, og dette blev godkendt.

Aksel Olsen fremlagde budgettet for indeværende år. Der var ingen indvendinger til budgettet, og dette blev godkendt.

Jørgen E. Olsen fremlagde et forslag til ændring af sidste års beslutning om kontingent for 2005 på kr. 200. Forslaget gik ud på at kontingent for 2005 blev sat til kr. 0. Dette blev vedtaget.

Jørgen E. Olsen fremlagde ligeledes forslag til kontingent for 2006 på kr. 0. Dette blev også vedtaget.

Derefter var der valg af bestyrelsesmedlemmer. Alice S. Gade, Flemming Sørensen, Peer Suhr og Claus Heisterberg var på valg og med undtagelse af Flemming Sørensen var alle villige til genvalg. Aksel Olsen ønskede at udtræde af bestyrelsen, bestyrelsen foreslog Knud Klausen som nyt medlem af bestyrelsen. Der var ikke

yderligere kandidater fra salen, og alle kandidater blev valgt med akklamation.

Ved valg af revisor meddelte dirigenten, at den nuværende revisor, Jørgen Bjerre, var villig til genvalg. Han blev genvalgt med akklamation.

Under Eventuelt var der enkelte spørgsmål fra salen:

Et medlem ønskede at vide, hvilke fordele/ulemper der var ved at fortsætte/opløse SMIP. Jørgen E. Olsen forklarede, at han ikke kunne se ulemper, men der var den fordel, at man gennem foreningen havde en god mekanisme til at påvirke IBM til at genoptage reguleringerne.

Et andet medlem ønskede at vide, hvor mange medlemmer der var i Pensionsfonden. Kai Adelhorst svarede, at der i alt var ca. 1500 medlemmer i Pensionsfonden, hvoraf medlemmer af SMIP udgjorde ca. 40%.

Der blev spurgt, om det var muligt at føre en ny retssag på vegne af et andet medlem. Hertil svarede Yvonne Schjerlund som advokat, at det var der ikke, idet dommen var meget klar, og ved en ny retssag ville der blive henvist til denne dom.

Da der ikke var flere spørgsmål eller kommentarer, erklærede dirigenten, Yvonne Schjerlund, generalforsamlingen for afsluttet og takkede for god ro og orden.

Formanden takkede dirigenten for god mødeledelse og medlemmerne for fremmødet.

Lyngby, den 3. marts 2005

Yvonne Schjerlund
Dirigent

Jørgen E. Olsen
Formand

Alice S. Gade
Referent

Bestyrelsens Beretning

Vi holdt som bekendt et medlemsmøde den 5. oktober sidste år, hvor jeg kommenterede Landsretsdommen.

Vi efterlyste forslag til SMIPs fremtidige virke og stillede følgende spørgsmål:

- Skal SMIP fortsætte?
- Hvis ja, hvorledes kan vi bedst opnå det ønskede resultat nemlig, at pensionerne reguleres?
- Er der andre områder end de hidtidige, som SMIP skal beskæftige sig med?

Der var flertal for, at vi indtil videre skulle fortsætte som en kontingentfri forening, således at kontingentfritagelse for det efterfølgende år vedtages på hver generalforsamling, og det forslag vil I således komme til at tage stilling til under pkt. 5 i dag.

Der var et forslag om, at der skulle udloddes et beløb til medlemmer indtil kassen var tom, som ikke blev fremmet.

Der var et forslag om, at man omdannede SMIP til en personaleforening for alle IBM medarbejdere i lighed med de funktionærforeninger, der findes i andre firmaer.

Det blev ikke fremmet.

Som sagt, var der den 5. oktober flertal for, at SMIP fortsatte kontingentfrit og forsøgte at påvirke IBM til at regulere pensionerne.

Vi hører gerne jeres kommentarer og forslag under punkt 9. i dag. For de af jer, der ikke var til stede den 5. oktober, skal jeg erindre om at IBM vandt sagen i Landsretten.

Vi var blevet anbefalet at appellere sagen til landsretten af vores advokat og mente, at vi havde rigtig gode chancer for at vinde den. Desuden var vi af den overbevisning, at vi havde lært så meget i Byretten, at vi i Landsretten kunne fremlægge et bedre materiale end i Byretten.

Inden begge retssager var der megen tale om, at vi burde annullere dem.

Fordi, sagde man, hvis vi gjorde det, ville IBM fortsætte reguleringerne. Udtalelserne kom fra Ægidius, der benyttede de to daværende repræsentanter i pensionsfondens bestyrelsen som budbringere.

Lad mig slå fast med 7 tommer søm:

SMIP tilbød, både inden sagen kom op i byretten, og inden den kom op i landsretten, at stoppe retssagerne, men hverken Henrik Nyegaard, eller senere Carl Christian Ægidius ønskede at tale konstruktivt med os.

Vi forsøgte gennem Pensionsfondens medarbejderrepræsentanter, der dengang bestod af Finn Tolborg og Thune Højberg, at få afklaret situationen.

Det var mit personlige indtryk, at Thune oprigtigt mente, at hvis vi droppede retssagen, så ville IBM genoptage reguleringerne.

Ægidius havde sagt, at henvendelse i sagen skulle ske gennem IBMs advokat. Vi tilbød derfor gennem vor advokat, at vi gerne ville tale om en løsning – uden en retssag - og det gjorde vi både inden behandlingen i byretten og inden behandlingen i landsretten. Men fik blot det svar fra IBMs advokater, at det havde kendte de ikke noget til.

Vi fremførte i retten, at IBM med jævne mellemrum havde justeret pensionerne, siden ordningen trådte i kraft.

Vi viste i retten de foils, som personaleafdelingen med mellemrum havde fremvist, hvor man viste, med hvor mange procent IBM, år efter år, havde reguleret pensionerne, Foils, der kun kunne tjene ét

eneste formål nemlig, at få medarbejderne til at tro, at reguleringerne ville fortsætte.

For hvorfor skulle IBM ellers have ulejligheden med at vise, hvad tidligere kolleger og nuværende pensionister havde fået forhøjet deres pensioner med i tidens løb ?

Jeg var i en årrække valgt som medarbejderrepræsentant i IBM Pensionsfond. På intet tidspunkt i de 6 år var der dramatik forbundet med at regulere de aktive pensioner.

Som jeg husker det, spurgte vi, om det ikke snart var to år siden, der sidst var reguleret? Hvorefter Frank Petersen besluttede, at reguleringen skulle finde sted to måneder før eller efter datoen for forrige regulering. Der stod nemlig i personaleinstruktionsbrevet fra EHQ, at de enkelte IBM lande skulle checke pristallet og regulere pensionerne. Hvis der i det pågældende land var en lov, der påbød regulering, eller der var en aftale med en fagforening om at der skulle reguleres, så skulle sådanne regler følges.

Hvis der ikke var en af disse ordninger, så skulle vi alligevel gennemføre reguleringer, men på forskudte tidspunkter og uden brug af gennemskuelige formler, for at medarbejderne ikke selv skulle kunne beregne præcis, hvad de kunne forvente !

Det har jo så vist sig at denne forudseenhed fra EHQs side og godtroenhed fra medarbejdernes side blev afgørende i landsretten.

Pristalsreguleringerne udeblev som bekendt, men på forespørgsel om årsagen fik vi oplyst, at **reguleringerne ikke var stoppet**, men at regeringens indførelse af Arbejdsmarkedsbidrag (der ifølge loven kun vedrørte arbejdsgivere og arbejdstagere) ikke skulle betales af pensionsudbetalinger og IBMs ledelse havde derfor besluttet at lade det erstatte de sædvanlige reguleringer – idet man formentligt anså det for naturligt, at formålet med af friholde pensionister for AM bidraget - var at give IBM en besparelse i budgettet.

Under hele IBMs eksistens havde vi haft Full Employment Policy. Man afskedigede ikke medarbejdere der passede deres arbejde

tilfredsstillende. Denne praksis ændredes dramatisk. Medarbejdere blev presset til at gå på tidlig pension.

På Fokuspå møder for ledere oplyste Per Haldbo, at man havde fået forespørgsler, om der var fordelagtige aftrædelsesordninger som i andre lande, men han kunne meddele, at det ikke ville være aktuelt i Danmark . Til gengæld ville IBM fortsat regulere pensionerne, som man havde gjort hidtil. For at illustrere, at IBM var til at stole på, viste Haldbo en af de omtalte foils, der for hver eneste regulering tilbage i tiden angav reguleringsprocenten, så alle på baggrund af fortidens tal trykt kunne se fremtiden i møde.

Dette overbeviste os om, at der var skabt præcedens for disse reguleringer.

Jeg bed meget mærke i netop dette punkt af indlægget fordi, hvis CE skulle reducere med 10%, drejede det sig om 50 medarbejdere, som vi skulle overtale til frivilligt at gå på pension. For at lykkes var det afgørende at de, i forhold til den hidtidige samlede løn, små pensioner blev regulerede med inflationen, at vi kunne anføre overfor medarbejderne, at disse reguleringer var bedre end aftrædelsesordninger.

I Byretten bekræftede Haldbo, at denne fremstilling var rigtig, og jeg bekræftede i mit vidneudsagn, at jeg havde hørt ham sige det på det Fokuspå møde, jeg deltog i fredag den 30 november 1990 kl. 10 i auditoriet i N91. Ole Håber havde helt ekstraordinært indskærpet, at alle skulle møde. Hvis man ikke kunne deltage, skulle man tilmeldes et efterfølgende møde. Så der var et vigtigt møde.

Hverken Byretten eller senere Landsretten tillagde disse udsagn nogen betydning.

Derimod lagde byretsdommeren så meget vægt på Peter Gerlows udtalelse, at IBM nærmest ville gå fallit, hvis man skulle regulere, at dommeren i sin afgørelse bedømte IBMs reaktion med ordene:

"Hvad skulle IBM ellers have gjort"?

I Landsretten indgik disse vidneudsagn fra byretten direkte i sagen.
I Landsretten vidnede Søren Højberg,

Peer Suhr, Gurli Jordan og Preben Due-Thomsen, der alle fortalte, at de med forskellige begrundelser dels var sikre på - og dels havde viderekommunikeret - at reguleringerne ville fortsætte, medmindre IBMs økonomi udviklede sig katastrofalt.

Sammen med Per Haldbo's og mit udsagn, der ikke udtrykte nogen økonomisk begrænsning med hensyn til forudsætningen for at regulere, drejede det sig i alt om chefer, der repræsenterede over 75% af alle IBMs medarbejdere.

Villy Rosenfeldt var vidne og fortalte, at han havde fået oplyst af Poul Bechgård, at han kunne regne med at reguleringerne ville fortsætte. (Det samme fortalte Arne Jensen i Byretten).

Lad mig erindre om, at Poul Bechgård var chef for personaleafdelingen og varetog alle pensionssagerne.

Desuden førtes som vidne Henrik Nyegaard. Han benægtede ikke, at et årligt overskud på 4-500 millioner kroner var et pænt overskud. **Men**, sagde han, det var mindre end året før, og mindre end planen.

Til orientering for alle, der ikke har været beskæftiget med operating plans, kan jeg oplyse, at et overskud på 900 millioner er dårligt hvis planen var på 905 mill.

Frank Petersen svarede at han syntes at et overskud på 4-500 millioner var et pænt overskud.

Det havde han åbenbart ingen forstand på, for IBMs eneste vidne - Peter Gerlow oplyste, at han syntes, at det var et meget dårligt resultat.

IBMs advokat fremdrog alle de pensionsfondsreferater, hvor tidligere reguleringer var nævnt - og hvor der som overskrift stod: At IBM regulerede, men forbeholdt sig, at reguleringerne ikke skabte præcedens.

Landsretten fandt, ikke overraskende, at reguleringerne **ikke** var foretaget med jævne mellemrum.

Desuden havde IBM jo hver gang man annoncerede en regulering sagt, og ikke mindst **skrevet**, at den ikke dannede præcedens. Og forøvrigt havde vi jo ingen **skriftlige aftaler** om reguleringer.

IBM har nu to retsinstances afgørelser for, at fortsatte reguleringer ikke vil danne præcedens.

Jeg har på en måde forståelse for, at dommerne ikke kan forstille sig en firmapolitik, hvor de enkelte medarbejdere er så naive, at de tror på mundtlige løfter.

Vi prøvede under forberedelserne til Landsretssagen at forklare Chrstrup hvilken ånd, der lige fra Thomas Watsons dage var blevet opbygget i IBM. Det gjorde vi for at forsvare den naive tillid, vi havde vist IBM, og som byggede på den årelange positive erfaring: at man kunne stole på, hvad der blev sagt. Men den slags naiv, loyal godtroenhed, vægter altså ikke noget som helst i en retssag.

Vi bad efter afslutningen i Landsretten to kendte advokater gennemgå retssagen, og de sagde begge, at kendelsen var så klokkeklar, at vi ikke havde mulighed for at vinde en appelsag ved Højesteret.

Men samtidig sagde de, at der var tale om alvorlig dobbeltmoral fra IBMs side.

Dermed sluttede retssagerne **definitivt** - Vi har i 6 år arbejdet på at få ret, fordi vi mente, og stadig mener, at IBM rent moralsk har forpligtet sig til at holde deres løfter. Derfor fortsætter vi også vore bestræbelser på anden vis.

Jeg vil gerne fortælle jer, at under retssagen støttede forhenværende administrerende direktør Frank Petersen os i at få en dialog i gang med IBM. Og jeg tror ikke, jeg har sagt for meget, når jeg siger, at han var uforstående overfor IBMs måde at reagere på.

Hvad kan vi så gøre nu ?

For det første er det vigtigt, at vi har mindst en repræsentant i pensionsfondens bestyrelse.

Takket været jeres fuldmagter lykkedes det at få valgt Kai Adelhorst ind som medarbejderrepræsentant sidste år.

Vi vil også i forbindelse med det næste møde i IBM pensionsfond bede jer fremsende fuldmagter, hvis I ikke kan deltage i mødet.

Vi vil indtil videre anbefale, at vi forholder os afventende. Vi har en spirende tillid til, at den nye direktør, Lars Mikkeldgård Jensen, kan forklare amerikanerne, at IBM nu har to domme for, at reguleringer i Danmark **ikke** skaber juridisk præcedens. IBM kan derfor roligt, af moralske grunde, genoptage reguleringerne.

Desuden synes jeg at det, der foregår omkring os, både i Danmark og udlandet, bør give anledning til nye og alvorlige overvejelser.

- Andre firmaer i Danmark regulerer jævnlige pensioner i forhold til afkastet.(Blandt andet SAS, der også havde en tilsagnsordning).

- IBM UK, har, selv om de gav meget fordelagtige aftrædelsesordninger, konsekvent siden 1980 reguleret de aktive pensioner, sidste gang i 2004. (Se reguleringerne på: <http://www.amipp.org.uk/docs/stats2.html>)

- IBM Norge har reguleret pensionerne med 80% af pristalsstigningerne, der i Norge har ligget på 3-4% de senere år. Sidste regulering var i 2004.

Disse positive eksempler håber vi må være meget opmuntrende for IBM Danmarks bestræbelser på at regulere pensionerne i Danmark – især nu hvor de ikke skaber præcedens.

Til sidst vil jeg lige nævne, at nettopristallet i Danmark fra februar 1999 til januar 2005 er steget med 13,58% (1999 var det 95,7 - i jan 2005 var det 108,7)

SMIP, hvilket vil sige jer alle sammen, har belønnet Arne Jensen med en gave, fordi han lagde navn og data, til sagen mod IBM, hvilket vil fremgå af SMIP's regnskab.

Vi vil gerne endnu engang sig ham tak - jeg kan oplyse, at der ikke var nogen, der stod i kø for at påtage sig den opgave.

Hvis vi ikke har lært andet af denne sag, så har vi da fået bekræftet den juridiske grundsætning:

"få alt på skrift - aflever aldrig noget skriftligt "

Uden for referat kan vi oplyse, at Bestyrelsen har den 2. marts 2005 konstitueret sig selv og ser nu således ud:

Formand:	Peer Suhr
Næstformand:	Søren Højberg
Sekretær/Kasserer:	Alice Gade

Bestyrelsesmedlemmer: Kai Adelhorst
Claus Heisterberg
Knud Klausen
Jørgen Olsen

Revisor: Jørgen Bjerre